۳۸- طلب مغفرت از خداوند

اَللّٰهُمَّ إِنَّ اسْتِغْفَارِي إِيَّاكَ مَعَ الْإِصْرَارِ عَلَى الذَّنْبِ لُؤْمٌ،

خداوندا! آمرزش خواستن من از تو، در حالی که همچنان بر گناه اصرار می‌ورزم، فرومایگی است؛

وَتَرْكِي لِلِاسْتِغْفَارِ مَعَ سَعَةِ رَحْمَتِكَ عَجْزٌ،

و ترک استغفار، با وجود آن همه رحمت گسترده‌ات، ناتوانی و درماندگی است.

إِلَهِي كَمْ تَتَحَبَّبُ إِلَيَّ بِالنِّعَمِ وَأَنْتَ عَنِّي غَنِيٌّ،

محبوب من! چه بسیار مهر و محبت خود را با نعمت‌هایت به من ابراز می‌کنی، در حالی که از من بی‌نیازی؛

وَأَتَبَغَّضُ إِلَيْكَ بِالْمَعَاصِي وَأَنَا إِلَيْكَ مُحْتَاجٌ.

و من با گناهانم نسبت به تو دشمن‌وار رفتار می‌کنم، در حالی که من به تو نیازمندم.

فَيَا مَنْ إِذَا وَعَدَ وَفَى، وَإِذَا تَوَعَّدَ عَفَا،

پس ای آن‌که هرگاه وعده (پاداش) دهی، وفا می‌کنی و هرگاه بیم عذاب دهی، می‌بخشی و درمی‌گذری؛

صَلِّ اللّٰهُمَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ،

درود فرست خداوندا بر محمد وخاندان محمد

وَافْعَلْ بِي أَوْلَى الْأَمْرَيْنِ بِكَ، إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.

ودربارهٔ من، هر کدام از این دو امر(پاداش یا عذاب) را که با (کرم ورحمت) توسزاوارتر است، جاری ساز؛ که توبرهر کاری توانایی.